JETIR.ORG ISSN: 2349-5162 | ESTD Year : 2014 | Monthly Issue
JOURNAL OF EMERGING TECHNOLOGIES AND INNOVATIVE RESEARCH (JETIR)
An International Scholarly Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

കർതൃത്വം ലക്കാനിയൻ വീക്ഷണത്തിൽ

അഞ്ജു മാത്യൂസ്

ഗവേഷക

മലയാള കേരള പഠന വിഭാഗം

കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല

ങീയ: 8157057935

ല്ലാമശഹ: മിഷൗാമവേലം01991@ല്ലാമശഹ.രീാ

സൊസൂറിന്റെ ഘടനാവാദസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിലൂടെ കർതൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച ഫ്രോയ്ഡിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളെ പരിഷ്കരിച്ച സൈദ്ധാന്തികനാണ് ഴാക്ക് ലക്കാൻ. കർതൃത്വത്തെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ കാഴ്ച്ചപ്പാടിലൂടെ വിശദീകരിയ്ക്കുവാനും ഭാഷയും കർതൃത്വവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ പെരുമാറ്റം മനസിലാക്കാൻ ഒരാൾ മനുഷ്യസംവേദനത്തിന്റെ നിയമങ്ങളും പ്രക്രിയകളുമായി പൊരുത്തപ്പെടണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

കർതൃത്വവും ഭാഷയും

അബോധം ഭാഷ പോലെയാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് (0വല ൗിരീിരെശീൗ െശ െ ്യേൃൗരൗേൃലറ ഹശസല മ ഹമിഴൗമഴല) എന്നതാണ് ലക്കാന്റെ അടിസ്ഥാനപരവും ഏറ്റവും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയതുമായ നിഗമനം. അതുപോലെ കർതൃത്വം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ, ഭാഷാശാസ്ത്രപരമായ മനുഷ്യസംവേദനം മനസിലാക്കണമെന്നനും അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ ഭൗതികസാന്ദ്രതയിലേക്ക് ശ്രദ്ധതിരിച്ച അദ്ദേഹം, ഭാഷ സുതാര്യമായും വ്യക്തമായും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്, അത് അതിന്റെ പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുന്നത് എന്ന പരമ്പരാഗത ആശയത്തെ നിഷേധിച്ചു. തത്വചിന്തകർക്കിടയിലും സാംസ്കാരിക സൈദ്ധാന്തികർക്കിടയിലും പൊതുവായി കാണപ്പെടുന്ന ഭാഷാവബോധത്തെ വരച്ചുകാട്ടുവാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. കർത്താവ് ആദ്യം നിലകൊള്ളുകയും ഭാഷ പിന്നീട് അവയുടെ ഉപകരണമായി തീരുകയും

ചെയ്യുന്നുവെന്നല്ല ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇത് പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ ഭാഷ എങ്ങനെയാണ് ആദ്യം രൂപപ്പെട്ടതെന്നതിനുള്ള യുക്തിസഹമായ വിശദീകരണമായി കാണപ്പെട്ടേക്കാം. പക്ഷേ, ഇത് വ്യക്തിഗത കർത്താവ് എന്ന നിലയിൽ, ഭാഷയുമായി നമുക്കുള്ള ബന്ധത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതിന്റെ ക്രമം നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തികച്ചും ഭിന്നമാണെന്ന് മാത്രമല്ല, വിപരീതവുമാണ്. കാരണം നാം ജനിക്കുന്നതിനും അസ്തിത്വം നേടുന്നതിനും മുമ്പ് തന്നെ ഭാഷ നിലനിൽക്കുന്നു ്. നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാഘടനയിലേക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ നാം ജനിച്ചുവീഴുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം നേടുന്നതിനായി, ഭാഷാമേഖലയിൽ നമ്മെത്തന്നെ ക ത്താനാവണം.

ഭാഷയെ നമ്മുടെ കീഴിലുള്ള ഒരു ഉപകരണമായി ക ത്താൻ നാം പലപ്പോഴും ശ്രമിക്കാറു ്. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് നാം ഭാഷയെ തിരിച്ചറിയുന്നതെങ്കിൽ, നമ്മുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കായി നാം തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തത് എന്ന നിലയിലാണ് നാം അതിനെ കാണുന്നത്. അതായത് നാം ഭാഷയിലൂടെ നടത്തുന്ന എഴുത്തും ഭാഷണവുമടക്കമുള്ള സംവേദനങ്ങൾ നമ്മുടെതന്നെ നിയന്ത്രണത്തിലാണെന്നും അർത്ഥം. എന്നാൽ യാഥാർഥ്യം ഇതല്ല. ഉദാഹരണമായി, നാം നമ്മേക്കാൾ ബഹുമാന്യരെന്ന്, പൊതുസമൂഹത്താൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളോടുള്ള ഇടപെടലുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ, ഇത് വ്യക്തമാകും. വ്യക്തിപരമായി നാം അവരോട് പുലർത്തുന്ന നിലപാടുകൾ എന്തു തന്നെയായിരുന്നാലും, ബാഹ്യമായ ഭാഷയിലും ഭാഷണത്തിലും അതിനായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വാക്കുകളിലും സമൂഹം അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു മാന്യത കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും നാം ശ്രമിക്കുന്നു. ഔപചാരിക കത്തിടപാടുകളിലും മറ്റും നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷാശൈലി, കത്തിന്റെ ഘടന ഇത് തന്നെയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഭാഷ ഒരിക്കലും നമ്മുടെ നിയന്ത്രണത്തിലല്ലെന്നും നാം നിലനിൽക്കുന്ന ഭാഷാസംവിധാനത്തിലേക്ക് പിറന്നു വീഴുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നുമുള്ള ലക്കാനിയൻ കാഴ്ചപ്പാടിനെ നമുക്കിങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാനാവും. ഇപ്പോഴും മുൻകൂട്ടി സ്ഥാപിതമായ ഭാഷ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിലാണ് നമ്മുടെ കർതൃത്വം ഉയർന്നുവരുന്നത് എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊ ്, ലക്കാന്റെ ചിന്തകൾ, മനുഷ്യന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയും, അവന്റെ കർതൃത്വത്താൽ രൂപപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാഷ എന്ന അനുമാനത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു.

സൊസ്യൂറും ഘടനാവാദവും

സ്വിസ് ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഫെർഡിനാന്റ് ഡി സൊസ്യൂറിന്റെ ഭാഷാശാസ്ത്രഘടനാ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിലൂടെയാണ് ലക്കാൻ, ഫ്രോയ്ഡ് അവതരിപ്പിച്ച കർതൃത്വ സങ്കല്പങ്ങളെ പരിഷ്കരിച്ചത്. സൊസ്യൂറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാഷയെന്നത് സൂചനകളുടെ ഒരു സംവിധാനമാണ്. അമൂർത്തമായ ആശയത്തോടുകൂടിയ സൂചനകളുടെ ഭൗതികരൂപത്തോട് ഇവയോരോന്നും ബന്ധപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നു. സൂചിതമെന്നത്, ലോകത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ഭൗതികവസ്തുവല്ല, അത് ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആളുടെ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെടുന്ന വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയമാണ്. സൂചനകൾ

യഥാർത്ഥത്തിൽ നേരിട്ട് അടിത്തറയിട്ടിട്ടുള്ളവയല്ല.മനുഷ്യമനസ്സുകളിലെ യാഥാർഥ്യത്തിന്റെ ആശയവത്കരണത്തിലാണ് അത് അടിത്തറയിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഓരോ സൂചകത്തിന്റെയും ബന്ധം ബന്ധിപ്പിക്കാനാവുമെന്ന് നാം കരുതുന്ന ബാഹ്യലോകത്തെ വസ്തുവുമായിട്ടല്ല. മറിച്ച്, ചിട്ടയായ ലോകവീക്ഷണത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുമെന്ന് നാം കരുതുന്ന മറ്റു സൂചനകളുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ്.

ഭാഷയെന്നത് ഒരു മാധ്യമമല്ലെന്നും അത് യാഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ഘടനയാണെന്നുമാണ് സൊസൂറിന്റെ വാദം. ചില പൂർവ്വഭാഷാശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ധാരണയനുസരിച്ചല്ല, അതിന്റെ ഘടന നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത്. വ്യത്യസ്തതകളുടെ (റശളളലൃലിരലെ) ആന്തരികക്രമീകരണത്തിന് ചുറ്റുമാണ് ഇത് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെ ഒരു ചെസ്സുകളിയിലെ ആളുകളുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊ ്, വിശദീകരിക്കാനാണ് സൊസൂർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ചെസ്സുകളിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആളുകളുമായി ഭാഷയെ ബന്ധിപ്പിക്കാം. നമുക്ക് എന്തു വസ്തുവിനെയും ഇതിനായി തെരഞ്ഞെടുക്കാം. എന്നാൽ അത് എന്തിനെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്ന് കളിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എന്ന് എല്ലാവരും അറിയണമെന്ന് മാത്രം. കളിയിൽ രാജാവ്, റാണി, കാലാൾ, കുതിര എന്നിവയെല്ലാമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ എന്തെല്ലാമാണ് എന്നത് പ്രധാനമല്ല, അത് ഉപയോഗിക്കുന്നവർ അതിനെ ഏത് അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നതാണ് പ്രധാനം. സൂചകത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇത് തന്നെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. സൂചകത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇത് തന്നെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. ഏത് പ്രത്യേക അടയാളമോ ശബ്ദമോ ആണ് ഒരു വസ്തുവിനെ കുറിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നത് പ്രധാനമല്ല. ഒരു സൂചകവും മറ്റുള്ളവയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് ഭാഷയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, തല എന്ന പദം ജീവികളുടെ ശരീരത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക അവയവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് എന്നതല്ല പ്രധാനം. അതിലല്ല, ഭാഷയുടെ കാര്യക്ഷമതയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മറിച്ച്, തല, മല മുതലായവ തമ്മിലുള്ള ചെറുതും എന്നാൽ നിർണ്ണായകവുമായ വ്യത്യാസം തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മെ അനുവദിക്കുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളുടെ (ഉശളളലൃലിരലെ) സങ്കീർണ്ണമായ ശൃംഖലയിലാണ്. ഈ പദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വളരെ ലളിതമാണെന്ന് നമുക്ക് തോന്നാം. എന്നാൽ പഠനവൈകല്യമോ ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ അജ്ഞതയോ ഉള്ളവർക്ക് ഇവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞെന്ന് വരില്ല. അതിനാൽ തന്നെ വ്യത്യാസങ്ങളുടെ ഒരു സംവിധാനമെന്ന നിലയിൽ നാം ഭാഷയോട് വളരെ സൂക്ഷ്മസംവേദനം പുലർത്തുന്നവരാണ്.

ഇത് മറ്റൊരു പ്രധാനചിന്തയിലേക്കാണ് നമ്മെ നയിക്കുന്നത്. സൂചകവും സൂചിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അത്യന്താപേക്ഷിതമല്ല. പക്ഷേ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ഉടമ്പടിയാണ്, അത് സ്വേച്ഛാപരമാണ്. ‘‘സൊസൂറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അവിചാരിതമായി കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ചില കരണങ്ങളുടെ കൂട്ടമാണ് ഭാഷ. ര ് ബന്ധങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടികളുടെ മൂർത്തമായ സംവിധാനമാണത്. ഒരു സൂചകവും മറ്റൊന്നും തമ്മിലുള്ള വ്യതാസവും സൂചകവും സൂചിതവും തമ്മിലുള്ള ഏകപക്ഷീയമായ ബന്ധവുമാണത്.’’(ങമിശെളശലഹറ, 2001: 40)

ചുരുക്കത്തിൽ ഭാഷയെന്നത്, സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു സാംസ്കാരിക ക്രമമാണെന്ന് വിശദീകരിക്കുവാൻ ഫ്രോയ്ഡ് ഉപയോഗിച്ച കർത്താവും അർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വീ ടുക്കുവാൻ ഉള്ള മാർഗമായി ഈ ആശയങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാനാണ് ലക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

ഭാഷയും ഭാഷണവും (ഘമിഴൗമഴല മിറ ടുലലരവ)

ഭാഷയും ഭാഷണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ലക്കാൻ ശ്രദ്ധ വച്ചിരുന്നു. ഭാഷണം നിലനിൽക്കുന്നത് ഒരു കർത്താവിന്റെ ഭാഷയുടെ നിർവ്വഹണം എന്ന നിലയിലാണ്. അതായത് ഭാഷയുടെ വ്യക്തവും കൃത്യവുമായ ഉല്പന്നമാണ് ഭാഷണം. കർത്താവിന് മുമ്പ് തന്നെ ഭാഷ നിലനിൽക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ കർത്താവ് ഭാഷയിൽ നിന്ന് അന്യവത്കരിക്കപ്പെടുന്നു. കാരണം യഥാർത്ഥത്തിൽ അയാൾ എന്താണ് പറയേ ത് എന്നതിനെ കൃത്യമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴയുന്നില്ല. അയാൾക്കുള്ളിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സംവേദകൻ, യഥാർത്ഥത്തിൽ കർത്താവ് എന്താണ് പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്ന് പൂർണ്ണമായും ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. കർത്താവിന്റെ ആഗ്രഹത്തെ ഉചിതമായി അറിയിക്കാൻ വാക്കുകൾ പര്യാപ്തമല്ലാത്തതിനാൽ, ഭാഷണം തീർച്ചയായും അയാളെത്തന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. മാത്രമല്ല, ചില സമയങ്ങളിൽ കർത്താവ് പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലധികമായി അയാൾ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതായത്, താൻ പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കാത്ത എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് ശ്രോതാക്കൾക്ക് വായിച്ചെടുക്കാനുമാവും. വാക്കുകളുടെ ഉപയോഗം അങ്ങേയറ്റം സൂക്ഷ്മമാണെങ്കിൽ പോലും നമ്മുടെ സാമാന്യവും സാധാരണവുമായ സംഭാഷണങ്ങളിൽ നിന്നും ഇത്തരത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനപ്പുറമുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ വായിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രോതാക്കൾക്ക് കഴിഞ്ഞേക്കാം.

ഭാഷ മൂലം സംഭാഷണത്തിലു ാകുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിൽ നിന്നും ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ കർത്താവിനെ (ടൗയഷലരേ ീള ലേേമിരല), വിശദീകരണത്തിന്റെ കർത്താവിൽ നിന്നും (ടൗയഷലരേ ീള ലിൗിരശമശേീി) വേർതിരിക്കുന്നതിൽ ഭാഷാശാസ്ത്രം വിജയിച്ചുവെന്നാണ് ലക്കാന്റെ കാഴ്ച്ചപ്പാട്. ഇതിൽ പ്രസ്താവനയെന്നത് ഭാഷയോടും വിശദീകരണം ഭാഷണത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. പ്രസ്താവനയുടെ വ്യാകരണകർത്താവായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ ‘ഞാൻ’ (ക) എന്നതിനെ, ഭാഷണവൃത്തി നടത്തുന്ന ‘ഞാൻ’ എന്നത് ഉപയോഗിച്ച് തിരിച്ചറിയാനാവില്ല. ഭാഷയും ഭാഷണവും തമ്മിൽ നിലനിൽക്കുന്ന വൈരുധ്യവും ഭാഷണത്തിനുള്ളിൽ ഭാഷ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയും കർത്താവിന്റെ കാര്യത്തിലും ബാധകമാണെന്ന് ചുരുക്കം. പ്രസ്താവനയുടെ കർത്താവിലും വിശദീകരണത്തിന്റെ കർത്താവിലും കാണപ്പെടുന്ന കർത്താവിന്റെ വൈരുദ്ധ്യത്തെ മുൻനിർത്തി ഓരോ കർത്താവിലും വിഭജിതനായ ഞാൻ (*കരവുമഹൗേഴ* ക ഉഹശഉ/ ലഴീ ഉഹശശേഴ) ഉ ് എന്ന ഫ്രോയ്ഡിയൻ ചിന്താഗതിയെ വിശദമാകുകയും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭാഷണത്തിലൂടെ കർത്താവ് സ്വയം വിഭജിതനാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ദർഷണഘട്ടവും കർതൃത്വരൂപീകരണവും

കർതൃത്വരൂപീകരണത്തെ വിശദീകരിക്കുവാൻ ഫ്രോയ്ഡ് ഉപയോഗിച്ച ഈഡിഷസ് കോംപ്ലക്സ് എന്ന ആശയത്തിന്റെ വിപുലീകരണമാണ് ലക്കാൻ അവതരിപ്പിച്ച ദർഷണഘട്ടം എന്ന ചിന്ത. ചുറ്റുമുള്ള വ്യക്തികളിൽനിന്നും തികച്ചും ഭിന്നനായി, ഭിന്നമായ അനുഭവമായി കുട്ടി തന്നെത്തന്നെ തിരിച്ചറിയുന്ന ഘട്ടത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ലക്കാൻ ഇങ്ങനെ ഒരു പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

പ്രീ ഈഡിഷൽ കർത്താവിന്റെ പ്രത്യേകമായ ഇടത്തേക്ക് എന്തെങ്കിലും കടന്നുകയറിയതിന്റെ ഫലമാണ് കർതൃത്വത്തിന്റെ വികാസമെന്നാണ് ലക്കാന്റെ അഭിപ്രായം. വ്യക്തിയിൽ കർതൃത്വം രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഏറ്റവും സങ്കീർണ്ണമായ ഘട്ടമെന്ന നിലയിലാണ് ലക്കാൻ ദർഷണഘട്ടത്തെ കാണുന്നത്. ഇത് കർത്താവിൽ രൂപപ്പെടുന്നത് ആറു മാസത്തിനും പതിനെട്ട് മാസത്തിനുമിടയിലാണ്. ഇതിന് മുമ്പുള്ള കാലത്തെ, സ്വയം പ്രത്യേക അസ്തിത്വമുള്ളവനായി കുട്ടിക്ക് തന്നെത്തന്നെ അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. സ്വന്തം ശരീരത്തിന്റെ പരിമിതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യമോ, ശരീരത്തിന്റെ രൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ച്ചപ്പാടോ അവനില്ല. മാത്രമല്ല, ശരീരത്തിന് പുറത്തുള്ള എന്തെങ്കിലും ഒന്ന് തനിക്ക് അനിവാര്യമായും കുട്ടിക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. കുട്ടി സ്പർശിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ചർമ്മം, വസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രതലങ്ങളെല്ലാം തുടർച്ചയായ പരിമിതികളില്ലാത്ത, അഭംഗുരമായ, ക്ലിപ്തരൂപമില്ലാത്ത തന്റെ തന്നെ ഒരു ഭാഗമായാണ് കുട്ടിക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ കുട്ടിക്ക് പ്രീ ഈഡിഷൽ ഘട്ടത്തിൽ കർതൃത്വമെന്ന ഒന്നില്ല എന്നാണ് ലക്കാന്റെ നിരീക്ഷണം. മാത്രമല്ല, തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഏകോപനത്തെക്കുറിച്ചും ഈ ഘട്ടത്തിൽ, കുട്ടിക്ക് വ്യക്തമായ ധാരണയോ ബോധമോ ഇല്ല. കുട്ടി സ്പർശിക്കുന്ന പ്രതലങ്ങളൊന്നും തന്നിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി കുട്ടിക്ക് അനുഭവപ്പെടാത്തതു പോലെ തന്നെ തന്റെ ശരീരവും സ്വന്തമായി അവന്/അവൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല.

എന്നാൽ ദർഷണഘട്ടത്തോടുകൂടി ഇതിൽനിന്നും തികച്ചും ഭിന്നമായ ഒരു കർതൃത്വബോധം അവനിൽ/അവളിൽ രൂപപ്പെടുന്നു. കുഞ്ഞ് മറ്റു ചില ഇടങ്ങളിൽ അവയുടെ/ അവന്റെ പ്രതിച്ഛായയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഈ ഇടമെന്നത് ചിലഷോൾ ഒരു കണ്ണാടിയാവാം, അല്ലെങ്കിൽ താനുമായി ഇടപഴകുന്ന അപരന്റെ കൃഷ്ണമണിക്കുള്ളിൽ ക ത്തുന്ന തന്റെ തന്നെ പ്രതിച്ഛായ ആവാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ പൂർണ്ണ വ്യക്തിയായി, തന്റെ കളിക്കൂട്ടുകാരനെ കാണുന്നതു വഴി അവനിൽ നിന്നും തികച്ചും ഭിന്നമായ ഒരു സത്തയാണ് തന്നെത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നതുമാകാം. ഇത്തരം പ്രതിച്ഛായകളുടെ ദർശനത്തിൽ നിന്നുമാണ് ആദ്യമായി കുട്ടിയിൽ കർതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയു ാകുന്നതെന്നാണ് ലക്കാനിയൻ വീക്ഷണം. ഈ ഘട്ടത്തിൽ കുട്ടി തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണവും സ്വയം നിയന്ത്രിതവുമായ സത്തയായി സ്വയം തിരിച്ചറിയുന്നു. ദർഷണഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വിശദീകരണത്തിലൂടെ, കർതൃത്വരൂപീകരണത്തിൽ കാഴ്ചയ്ക്കുള്ള പങ്കിനെ കുറിച്ച് ലക്കാൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സ്വയം ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ടവനായും വിഘടിതനായും തിരിച്ചറിഞ്ഞ കർത്താവിന്, സ്വയം സമഗ്രതയുടെയും പൂർണ്ണതയുടേതുമായ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നത് ഈ കാഴ്ചയിലൂടെയാണ്.

"ദർപ്പണഘട്ടത്തിൽ സ്വന്തം ശരീരത്തിന്റെ മുഴുവൻ രൂപത്തെ കണ്ടെത്തുന്ന കർത്താവിന് തന്റെ ശരീരത്തിന്മേൽ, ഒരു സാങ്കല്പികവൈദഗ്ധ്യം നൽകപ്പെടുകയും, അതവന്റെ ഭ്രമാത്മകമജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായും രൂപപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു." (ഘമരമി,1991 2: 79) ചില സമയങ്ങളിൽ അക്ഷരാർത്ഥത്തിലും മറ്റ് ചില സമയങ്ങളിൽ രൂപകമായും ലക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ദർപ്പണഘട്ടം എന്ന ആശയം സ്വയംപര്യാപ്തതയ്ക്കും പ്രാതിനിധ്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള തുടർച്ചയായ ആഗ്രഹത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

സാങ്കല്പികതയും പ്രതീകാത്മകതയും (കാമഴശിമ്യ മിറ ട്യായീഹഗശര)

ലക്കാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏകീകൃതമായ ഈ സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളിലാണ് വ്യക്തിയിൽ കർതൃത്വരൂപീകരണവും നടക്കുന്നത്. ആദ്യമായി കുട്ടി സ്വയം, മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നവനായി തന്നെത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയും താനുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്ന മറ്റ് ആളുകളും വസ്തുക്കളും തനിക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടെന്നും, എന്നാൽ താൻ അവരിൽ നിന്നും ഭൗതികമായി വ്യത്യസ്തരാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു. തനിക്ക് ചുറ്റുമുള്ള മറ്റെല്ലാറ്റിൽനിന്നും വേർതിരിച്ച് നിൽക്കുന്നവനായി, തന്നെത്തന്നെ കണ്ടെത്തുന്ന ഈ ബോധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, സത്തയുടെ പൂർണ്ണതയുടെയും തികവിന്റെയും മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയ അബോധമാണ്.

മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കണ്ണുകൾ നിലകൊള്ളുന്ന സ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത മൂലം സ്വന്തം ശരീരത്തെ പൂർണ്ണമായും സ്വയം കാണുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണ് ദർപ്പണഘട്ടത്തിനു മുമ്പ് കുട്ടിക്ക് സ്വന്തം സത്തയേയും സ്വത്വത്തേയും കുറിച്ചുള്ള അവബോധമില്ലാതെ പോകുന്നത്. കണ്ണിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ശരീരമെന്നത് പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്തതും ക്രമമല്ലാത്തതുമായ വഴികളിലൂടെ കാഴ്ചവട്ടത്തിനകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും സഞ്ചരിക്കുന്ന ആനുപാതകമല്ലാത്ത വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടം മാത്രമാണ്. പൂർണ്ണമായ വീക്ഷണത്തിന്റെ അഭാവവും അസന്തുലിതാവസ്ഥയും ക്രമരാഹിത്യവും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നത് കണ്ണാടിഘട്ടത്തിലാണ്. കണ്ണാടിയിലോ അപരന്റെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിയിലോ കാണുന്ന പ്രതിബിംബം സ്വന്തം സത്തയുടെ തന്നെ ഏകോപനം, സംവിധാനം, ഐക്യം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചിത്രം നൽകുന്നു. അപ്പോൾ ഇതുവരെയും കുട്ടി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതുപോലെ, കൈകാലുകൾ വ്യക്തിബാഹ്യമായതാണ് എന്ന ബോധത്തിൽ നിന്നും, അവ തന്റെ തന്നെ ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന ബോധ്യത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു. അതോടുകൂടി, ഈ ലോകം തന്നിൽ നിന്നും വേറിട്ട നിലയിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നും കൈകാലുകൾ ഈ ലോകത്തിന് അഭിമുഖമായി സ്ഥാപിതമായ ലളിതമായ ഒരു ഏകീകൃതപൂർണ്ണതയുടെ ഭാഗമാണെന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിൽ കുട്ടി തന്നെത്തന്നെ അവിഭജിതമായി കാണുന്നതിനാൽ തന്റെ ശരീരത്തിന്മേലുള്ള ഒരു ആധിപത്യത്തിന്റെ അവബോധം ഇത് കുട്ടിക്ക് നൽകുന്നു.

കണ്ണാടിയിൽ സ്വയം ക ത്തുന്നതിനോടുള്ള പ്രതികരണം എന്ന നിലയിൽ കർത്താവിന് തന്റെ തന്നെ ഐക്യവും വ്യതിരക്തതയും അനുഭവപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സങ്കീർണ്ണമായ ഈ അനുഭവം ഭാവനാസൃഷ്ടമായി തീരുന്നു. ഒരാൺകുട്ടി തന്നെത്തന്നെ ക ത്തുന്നത് തന്നിൽ നിന്ന് തന്നെയല്ല; തന്നിൽ നിന്നും അകന്നുനിൽക്കുന്ന ബാഹ്യവസ്തുവിൽ നിന്നാണ്. ഐക്യത്തെയും ഏകതാനതയെയും കുറിച്ചുള്ള അത്ഭുതകരമായ ഈ ബോധം, കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ നിസ്സാരമാകണമെന്നില്ല. ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്നും വ്യതിരക്തമായ സത്തയുടെ പ്രതിച്ഛായ, കർത്താവ് തനിക്കുള്ളിൽ നിന്ന് തന്നെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്വന്തം സർഗാത്മകതയുടെ ഫലമായോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം ആന്തരികതയിൽ സ്വാഭാവികമായും സംഭവിക്കുന്ന സത്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമായോ വികസിച്ച ഒന്നല്ല. ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്നും കുട്ടി സ്വന്തമാക്കുന്ന ഈ പ്രതിച്ഛായ തന്റെ തന്നെ ഐക്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു ്. പക്ഷേ, ഈ പ്രതിച്ഛായക്ക് ഒരു ബാഹ്യ ഉറവിടമാണുള്ളത്. അത് കടന്നുവരുന്നതും നിലനിൽക്കുന്നതും അതിൽ തന്നെയുള്ള അപരത്വത്തിലാണ്. ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്ന ഈ സങ്കീർണ്ണതയ്ക്ക് ലക്കാനിയൻ സിദ്ധാന്തത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യമു ്. കർത്താവിന് തന്നെക്കുറിച്ച് തന്നെയുള്ള അവബോധവും തന്റെ വ്യതിരക്തതയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയും ലഭിക്കുന്നത്, പുറംലോകത്തുനിന്നുമാണ്; പ്രത്യേകിച്ചും ലോകത്തിൽ നിന്നും അതിലേക്ക് കടന്നുവരുന്ന പ്രതിച്ഛായയിൽ നിന്നുമാണ്. കർത്താവ് ഒരിക്കലും തന്നെക്കുറിച്ച് തന്നെ നിർവ്വചിക്കുന്നില്ല; പകരം അയാൾ നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്നത് മറ്റുള്ളവരാലാണ്. അതായത് കർത്താവ് എന്നാൽ അപരന്റെ വ്യവഹാരമാണെന്നാണ് ലക്കാന്റെ കാഴ്ച്ചപ്പാട്.

"കർത്താവ് കണ്ണാടിയിൽ ക ത്തുന്ന നിർദ്ദിഷ്ട പ്രതിച്ഛായയുടെ ഐക്യം പുറത്തു നിന്നുള്ളതും മുൻകൂട്ടി കാണപ്പെട്ടതും എന്ന നിലയിലാണ് ഗ്രഹിക്കുന്നത്. അയാളുടെ ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തിലെ എല്ലാ വസ്തുക്കളും എപ്പോഴും സ്വന്തം അഹംബോധത്തിന് ചുറ്റും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായി അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നു."(ഫ്രമരമി: 1991 യ,166) കർത്താവ് ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നത് തന്നെ ഒരുതരം വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയിലാണ്. കർത്താവ് സ്വയം പൂർണ്ണനായും സ്വയാധികാരിയായും അഖണ്ഡതയുള്ളവനായും കാണപ്പെടുമ്പോൾത്തന്നെ കാണപ്പെടുമ്പോൾ തന്നെ ആ പൂർണ്ണതാബോധത്തെ അട്ടിമറിക്കുന്ന, ഒരു വലിയ സാങ്കല്പിക അസ്തിത്വമാണത്. വ്യക്തിബാഹ്യമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നും നാം സ്വന്തമാക്കുന്ന ഇത്തരം സത്താബോധം യഥാർത്ഥത്തിൽ നമുക്ക് തന്നെ അന്യമാണ്. ഇവിടെ നാം പൂർണ്ണമായും വികേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാരണം നമുക്ക് വളരെ കുറച്ചുമാത്രം നിയന്ത്രണമുള്ള ഒരു ലോകത്തു നിന്നുമാണ്. ഒരാൾക്ക് സ്വന്തമായുള്ള ഒരു സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം നമ്മിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.നമ്മുടെ തന്നെ ആത്മസത്തയിൽ രൂപപ്പെടുന്ന അർത്ഥങ്ങളുടെയും സ്വത്വങ്ങളുടെയും സംവിധാനം നമ്മുടെ സ്വന്തമല്ല. ഈ സംവിധാനത്തെയാണ് ലക്കാൻ പ്രതീകാത്മക സംവിധാനമെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഇത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാഷയുമായുള്ള നമ്മുടെ നിരന്തര ഭാവാത്മകമായ ഏറ്റുമുട്ടലിലൂടെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. നാം സംവേദനം നടത്തുന്നതും സൃഷ്ടിക്കുന്നതും പകരുന്നതുമായ എല്ലാ മാർഗങ്ങളേയും പരാമർശിക്കുവാൻ ലക്കാൻ പ്രതീകാത്മക ക്രമം

(ട്യായീഹഗശര ്യീറല്യ) എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ അതിശക്തമായ ക്രമം അർത്ഥത്തിന്റെ മേഖലയായി രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അതിന്റെ എല്ലാ ഘടകങ്ങളുടെയും മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്നുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇത് നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സൂചകങ്ങളെ പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന ഘടനാത്മകത എന്ന നിലയിൽ സൊസ്സൂർ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷ തന്നെയാണ് ഈ സംവിധാനം. അതിനാൽ തന്നെ ലക്കാന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ നമ്മുടെ എല്ലാവരുടെയും സത്ത രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഭാഷയിലൂടെയാണ്. ഭാഷ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന രൂപം അതിൽത്തന്നെ കർതൃത്വത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം. ഞാൻ എന്റെ തന്നെ സത്തയെ ഭാഷയിൽ തിരിച്ചറിയുന്നു. പക്ഷേ ഒരു വസ്തുവിനെയെന്ന പോലെ അതിൽ എന്നെ തന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തികൊ ് മാത്രം. (ഘമരമി:1977, 8586)

നാം കുട്ടിക്കാലത്ത് ഭാഷയിലൂടെ നമ്മുടെ സ്വത്വം ക ത്തുമ്പോൾ, പ്രതീകാത്മകതയിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ആഴ്ന്നിറങ്ങൽ, നമ്മുടെ ഛിന്നഭിന്നമാകലിനെ ശമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഉപശമനകാരി (യമഹാ) ആയി വർത്തിക്കുന്നുവെന്നാണ് ലക്കാൻ പറയുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും ഭാഷ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാത്തതും അസ്ഥിരവുമാണെന്ന് കുപ്രസിദ്ധമായതിനാൽ ഇത് എണ്ണമറ്റ പുതിയ പിരിമുറുക്കങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. കർത്താവിന് താൻ മുമ്പുതന്നെ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു സംവിധാനത്തിന്റെ ഭാഗം മാത്രമാണെന്നും മറ്റാളുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഒരു വ്യക്തിഗതകർത്താവിന്റേയും നിയന്ത്രണത്തിലല്ലാത്തതുമായ ഒരു സംവിധാനമാണതെന്നുമുള്ള ബോധ്യമു ാകുന്നു. ഇതോടുകൂടി അത് അയാൾ സ്വന്തമാക്കി എന്നു കരുതുന്ന സത്താവബോധം നഷ്ടമാകുന്നു. ഇതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യകർതൃത്വത്തെ തന്നെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വിരോധാഭാസം.

യാഥാർത്ഥ്യം(ഞലമഹശ്യേ)

സാങ്കല്പികതയും പ്രതീകാത്മകതയും പോലെത്തന്നെ ലക്കാനിയൻ മൂന്നാമതൊരു ഘടന കൂടിയു ് അതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. പരമ്പരാഗതമായി നിർവ്വചിക്കുന്നതുപോലെ വസ്തുത(ൃലമഹ) അല്ല യാഥാർത്ഥ്യം(ൃലമഹശ്യേ). യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ നിലനിൽക്കുന്നത് പങ്കുവയ്ക്കപ്പെട്ട സാംസ്കാരിക നിർമ്മിതിയിലാണ്. ഭൗതികലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പൊതുബോധമാണിത്. ലക്കാനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാഥാർത്ഥ്യം (ൃലമഹശ്യേ) എന്നത് പ്രതിരൂപവും സാങ്കല്പികതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്നത്. ഇവയ്ക്കിടയിലുള്ള പിരിമുറക്കത്തിലും ഇടപെടലിലും മാത്രമേ വ്യക്തികൾക്ക് നിലനിൽക്കാനാവൂ. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ലക്കാനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കർതൃത്വമെന്നത് സ്വയം പ്രവർത്തിക്കുന്നതോ നൈസർഗികമോ അല്ല. നാം മനുഷ്യൻ എന്നു വിളിക്കുന്ന ജീവശാസ്ത്രപരമായ അസ്തിത്വമുള്ളിടത്ത് എല്ലായ്പ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്ന കർത്താവിനെ പോലെയല്ല ഇത്. വളരെയേറെ സങ്കീർണ്ണവും അപകടപൂർണ്ണവുമായ വഴികളിലൂടെയുള്ള ഒരു പ്രക്രിയയുടെ അവസാനം മാത്രം പ്രാപിക്കുന്നതാണ് കർതൃത്വം. അതുകൊ ുതന്നെ കർതൃത്വമെന്നത് എല്ലായ്പ്പോഴും തർക്കവിഷയമാണ്. ലക്കാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വയാധികാരമുള്ള ഭാഷാമേഖലയിൽ നിന്നുള്ള വസ്തുക്കൾക്കും പ്രചോദനത്തിനും ഇവയിലുള്ള ര ് ക്രമങ്ങളുടെ പങ്കുവയ്ക്കലിലാണ് കർത്താവ്

ഉയർന്നുവരുന്നത്. ഭാഷയെ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുമെങ്കിൽ ‘കർത്താവ്’ എന്ന പോലെ തന്നെ അത് നമുക്കിടയിൽ നിലകൊള്ളുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമായി മാറുന്നു. ഭാഷയെന്നത് അനന്തമായ അപൂർണ്ണതകളുടെയും വിച്ഛേദങ്ങളുടെയും ചലനാത്മകമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ വ്യക്തിഗത ശരീരം, നമ്മുടെ കർതൃത്വത്തെ അയഥാർത്ഥ വിഭജനത്തിൽ ദൃശ്യമാക്കുന്നു. അതിനാൽ ശരീരമെന്നത്, സാങ്കല്പികതയുടെയും പ്രതിരൂപത്തിന്റെയും അതിർത്തിയാണ്. അത് ഭാഷയ്ക്ക് എത്തിച്ചേരാനാവാത്ത അചേതനങ്ങളുടെ കൂട്ടമാണ്. ഇതിനെയാണ് അഭംഗുരവും വേർതിരിക്കാനാവാത്തതുമായ കർതൃത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണമായ വസ്തുത (ൃലമഹ) എന്ന് ലക്കാൻ വിളിക്കുന്നത്.

കർത്താവിന്റെ പക്വതയാർന്ന ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രക്കുന്നത് പ്രതീകാത്മക ക്രമത്തിന്റെ (ട്യായീഹശര ീൃറല്യ) ആജ്ഞകളാണ്. ഇവിടെ കാര്യങ്ങൾ അർത്ഥവത്തായി കാണപ്പെടുകയും അർത്ഥത്തിന്റെ ശ്രേണികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ സമൂഹം ഒരു പിരിമുറുക്കത്തിലാണെന്നിരിക്കിലും കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സുസ്ഥിരമായ ഒരു സാമൂഹികക്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായ എല്ലാ സ്വത്വങ്ങളും സംവിധാനങ്ങളും മുൻഗണനകളും പ്രതീകാത്മകതയുടെ യുക്തിയെ അംഗീകരിക്കുവാൻ കർത്താവിനെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ഭാഷ അർത്ഥത്തെ ഉളവാക്കും എന്ന ഉറപ്പായ ചിന്തയാണ് ഈ പ്രതീകാത്മകക്രമത്തിന്റെ സാരം. സൊസ്സൂറിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ സൂചകങ്ങൾക്കും ഒരു സൂചിതമു ്. ഓരോ പ്രക്രീയയുടെയും കാതൽ അത് അനുമാനിക്കപ്പെട്ടതാണ് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതും യുക്തിസഹവുമായ അർത്ഥമാണ്.

പ്രതീകാത്മക ക്രമത്തിലുള്ള നമ്മുടെ പങ്കാളിത്തമെന്നത്, സാങ്കല്പികമായ താദാത്മീകരണത്തിന്റെ ഫലമാണ്. കണ്ണാടിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന പ്രതിച്ഛായയിൽ താൻ ക െ ത്തിയെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന തീവ്രമായ സ്വത്വത്തെയാണ് താൻ തേടുന്നത് എന്ന ചിന്തയിലേക്ക് ഇവിടെ കർത്താവ് പ്രവേശിക്കുന്നു. ഐക്യത്തിന്റെയും സമഗ്രതയുടെയും പൂർത്തീകരണത്തിന്റെയും അർത്ഥത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന, ഈ പ്രതിച്ഛായയെ, ഏകോപിതനാകാത്ത, ശിഥിലനായ പ്രീ ഈഡിപ്പൽ ഘട്ടത്തിലുള്ള കുട്ടി തന്റെ സ്വത്വത്തിന്റെ ആദ്യ അടയാളമായി ക െ ത്തുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ താൻ ക െ ത്തിയ പ്രതിച്ഛായ യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്റെ സത്തയല്ലെന്നും തന്റെ സ്വത്വമല്ലെന്നും തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ മാത്രം, തന്റെ അസ്തിത്വം അതിൽ നിന്നും തികച്ചും ഭിന്നമായ അധികാരശ്രേണികളുടെയും ഉത്തരവുകളുടെയും ലോകത്തേക്ക് താൻ വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നതായി കർത്താവിന് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ദർപ്പണത്തിൽ അയാൾ ക െ ത്തിയ പ്രതിച്ഛായ പ്രകാശത്തിന്റെ ചില വിദ്യകൾ മാത്രമാണെന്ന് തിരിച്ചറിവാണ് ഇതിലേക്ക് അയാളെ നയിക്കുന്നത്.

ആഗ്രഹവും ആവശ്യവും കർതൃത്വരൂപീകരണത്തിൽ (ഉലശൃല മിറ ഉലാമിറ ശി വേല ളീൃാമശേീി ീള ൌയഷലരശേ്ശ്യേ)

താൻ കെ ത്തിയ സത്ത, പ്രതീകാത്മകക്രമം മാത്രമാണെന്ന് അറിയുമ്പോൾ തന്നെ അതിൽ വസിക്കാൻ കർത്താവ് അനുവദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നും തികച്ചും ഭിന്നമായ അവസ്ഥയിലൂടെയാണ് അബോധം സഞ്ചരിക്കുന്നത്. അബോധത്തിൽ കർത്താവ് സംതൃപ്തി, പൂർത്തീകരണബോധം, സ്വത്വബോധം എന്നിവയെ അതിശക്തമായി പിന്തുടരുന്നു. അതായത്, കർത്താവ് സ്വന്തം പ്രതീകാത്മക ക്രമാധിഷ്ഠിത സത്തയിൽ സംതൃപ്തനായി കാണപ്പെടുന്നു, എന്നാൽ ആന്തരികതയിൽ അയാൾ സ്വന്തം സത്താബോധത്തിൽ തൃപ്തനല്ല. ഇവിടെയാണ് ലക്കാൻ ആഗ്രഹം (ഉലശൃല) എന്നതിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. പ്രതീകാത്മക ക്രമത്തിലേക്ക് കർത്താവ് പ്രവേശിക്കുന്നത്, തികച്ചും സാങ്കല്പികമായ ഏകതാനതയുടെ മാന്ത്രികാനുഭവത്തിൽ ആണ്. അവിടെ കർത്താവ് അനുഭവിക്കുന്ന അസ്തിത്വത്തിന്റെ അനുഭവമെന്നത് ശൂന്യതാബോധം തന്നെയാണ്. ഈ അഭാവത്തെയും അതിന്റെ കാതലായ ശൂന്യതയെയും നികത്താൻ കർത്താവ് നിരന്തരമായി ശ്രമിച്ചുകൊ ിരിക്കും. സ്വയംപൂർണ്ണതയ്ക്കായുള്ള ഈ നിരന്തരപരിശ്രമത്തെയാണ് ആഗ്രഹം (ഉലശൃല) എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

"കർത്താവ് ലോകത്തിലേക്കും, അതിലൂടെ തന്റെ വൈകാരികവും ലൈംഗികവുമായ ബന്ധങ്ങളിലേക്കും, രാഷ്ട്രം, വംശം, രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾ എന്നിവയുമായുള്ള സംഘർഷത്തിലേക്കും തന്റെ തൊഴിൽ, ഭൗതികദുര എന്നിവയിലേക്കും നയിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് തന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അഭാവത്തെ അടക്കുന്നതിനായാണ്. നാം പിന്തുടരുന്ന ഇത്തരം വസ്തുതകളെ ആവശ്യം (റലാമിറ) എന്ന് വിളിക്കുന്നു."(ങമിശെളശലഹറ,) ചുരുക്കത്തിൽ കർതൃത്വ പൂർത്തീകരണത്തിനായുള്ള കർത്താവിന്റെ നിരന്തരമായ ശ്രമം അതിനായി അയാൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സാധ്യതകളെയും സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാങ്കേതിക സംജ്ഞകളാണ് ആഗ്രഹവും ആവശ്യവും (ഉലശൃല മിറ റലാമിറ).

പക്ഷേ ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങളൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ ആഗ്രഹത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ഓരോ ആവശ്യവും അനുനിമിഷം ആഗ്രഹത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനുള്ള സാധ്യതകൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണമായി, വിപണിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ, മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും വ്യതിരക്തമായ ഒരു സത്ത പ്രദാനം ചെയ്യുമെന്ന ധാരണയിൽ നാം അവ വാങ്ങിക്കൂട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഇവ ഒന്നോ രെ ാ തവണ നാം ഉപയോഗിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ നാം അവയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, ആദ്യം നമുക്ക് അനുഭവപ്പെട്ട ആവേശം കെട്ടടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ആഗ്രഹത്തിന്റെയും ആവശ്യത്തിന്റെയും നാടകീയത. ഒരു പുതിയ വിജയമോ, ലൈംഗികബന്ധമോ, ലഹരിയുടെ രാത്രിയോ പ്രദാനം ചെയ്തുവെന്ന് കരുതുന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തിലൂടെ നാം നിരന്തരം നയിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവയെല്ലാം മിഥ്യയാണ്. ഇവിടെ ആഗ്രഹത്തിന്റെ തുടർച്ചകളും പുതിയ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ പിറവിയും സംഭവിക്കുമെന്നല്ലാതെ, അവിടെ പുതിയ സ്വത്വം രൂപപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു ആഗ്രഹം പുതിയ ആഗ്രഹത്തിന് വഴിമാറുമെന്ന് മാത്രം. അതിനാൽ ആഗ്രഹത്തിന്റെയും ആവശ്യത്തിന്റെയും ഒരു പരമ്പര തന്നെയായി നമ്മുടെ ജീവിതം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വത്വഅന്വേഷണത്തിലേക്കുള്ള അബോധമനസ്സിന്റെ യാത്രയാണ് നാം ഇവിടെ കെ ത്തുന്നത്.

ലക്കാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മനുഷ്യന്റെ പ്രചോദനത്തിന്റെ ഉറവിടമായ, അനന്തമായ ആഗ്രഹവും അതിനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്ത ആവശ്യങ്ങൾക്കുമിടയിലുള്ള പിരിമുറുക്കമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യദുരിതത്തിന്റെ കാതൽ. ആഗ്രഹത്തിന്റെ പൂർത്തികരിക്കാനാവാത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ, നിലനിൽക്കുന്നതിനാലാണ് നമ്മിൽ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ തുടർച്ച അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഈ ആഗ്രഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ നമ്മെ നിരാശയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. കാരണം, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന ആഗ്രഹത്തെ പൂർത്തികരിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല.

കർതൃത്വത്തിൽ അപരന്റെ ഇടം

പൂർണ്ണതയുടെ പ്രതിച്ഛായയ്ക്കായുള്ള നമ്മുടെ അന്വേഷണം ആരംഭിക്കുന്നത് ബാഹ്യലോകത്തു നിന്നാണ്; പ്രത്യേകിച്ച് മറ്റു കർത്താവുകളിൽ (ീവേല്യ ഔയഷലരേ) നിന്നാണ് അത് ആരംഭിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഇത് നമുക്ക് ഉറപ്പു നൽകുന്നത് അപരൻ(ീവേല്യ) ആണ്. ഈ അപരനെ കുറിക്കാൻ ലക്കാൻ 'ഒബ്ജറ്റ് പെറ്റിറ്റ് എ' (*ഛയഷലേ ജലശേേ മ*) എന്ന സംജ്ഞയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇത് അപരന്റെ മറ്റൊരു തരത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ അപരൻ (ീവേല്യ) വളരെ അപ്രസക്തനായതിനാൽ അതിനെ വലിയ അക്ഷരത്തിൽ എഴുതേ തില്ല. ഈ എന്നത് അപരൻ എന്നതിനെ കുറിക്കാൻ ഫ്രഞ്ചിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന *മൗൃലേ* എന്ന വാക്കിന്റെ ആദ്യാക്ഷരമാണ്. നമ്മുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിന് ഊർജം പകരുന്നതും നയിക്കുന്നതുമായ പ്രചോദനങ്ങൾ ഓരോന്നും 'ഒബ്ജറ്റ് പെറ്റിറ്റ് എ' എന്നതിനെ പിന്തുടരുന്നു. ഈ വസ്തുക്കൾ (ഛയലരേ) മനുഷ്യന്റെ സാധ്യതയുടെ ചക്രവാളത്തിന്റെ ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന വലതും അത്ഭുതകരവുമായ അപരന് (ഛവേല്യ) പകരമുള്ളവയാണ്. ആഗ്രഹത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ഹേതുവായി അത് എല്ലായ്പ്പോഴും നമ്മെ മാടിവിളിക്കുന്നു. ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ആഗ്രഹപൂർത്തീകരണത്തിന്റെ വശീകരണം അതിനുള്ളതിനാൽ അത് സമ്പൂർണ്ണവും അർത്ഥവത്തുമായ ഒരു സത്തയുടെ പ്രതിഷ്ഠാപനം കൂടിയായി തീരുന്നു. വലുതും മഹത്വമുള്ളതുമായ അപരനെ കുറിച്ചുള്ള ഈ ഭ്രമാത്മകത്വമാണ് കർത്താവിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ഏകതാനതയെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നത്.

അതീന്ദ്രീയ സൂചകം: ഭാഷയും കർത്താവും

ലക്കാന്റെ മനോവിശകലന ചിന്തയനുസരിച്ച് മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള ബന്ധത്തിന് പുറത്ത് ആത്മബോധം നേടുക അസാദ്ധ്യമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ബന്ധങ്ങളിലൂടെ മാത്രമാണ് സത്താബോധത്തിന് നമ്മിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാനാവുന്നത്. ഇവിടെയാണ് ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ലക്കാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നത്. സത്താബോധം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ബന്ധങ്ങൾക്കും അടിത്തറയായി നിൽക്കുന്നത് ഭാഷയാണ്. എന്നാൽ ഭാഷയെ പലപ്പോഴും അർത്ഥങ്ങളും സന്ദേശങ്ങളും മാത്രമടങ്ങിയ ഒരു സംവിധാനമായിട്ടാണ് പരമ്പരാഗതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഭാഷ ഇവയുടെ സുതാര്യമായ സംവിധാനമല്ല. ആശയവിനിമയ സംവിധാനമെന്ന നിലയിൽ ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ധാരണ പ്രതീകാത്മക ക്രമത്തിന്റെ (ട്യാായീഹശര ീൃറല്യ) ഉപായങ്ങളിലൊന്നാണ്. പലപ്പോഴും ഭാഷയ്ക്കും അവയിലെ ഘടകങ്ങളായ

വാക്യങ്ങൾക്കും വാക്കുകൾക്കും സ്ഥിരമായ അർത്ഥമു ന്ന മിഥ്യാധാരണ നമ്മെ കബളിപ്പിക്കുന്നു. അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ അസ്ഥിരവും അവ്യക്തവുമായ ഒരു സംവിധാനമാണ്. അത് നമുക്ക് സ്വത്വം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും അതിൽ നിന്ന് നമ്മെ അകറ്റിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. പകുവയ്ക്കപ്പെട്ട പ്രതീകാത്മക ക്രമത്തിൽ നമ്മെ അകപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അത് സാങ്കല്പിക വ്യക്തിത്വപൂർണ്ണത പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ഫ്രോയ്ഡിനെ സംബന്ധിച്ച്, പുരുഷലിംഗമെന്നത് ലിംഗവ്യത്യാസത്തിന്റെ അടയാളമായിട്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. പുരുഷലിംഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവും ഉടമസ്ഥതയും അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാരണം അവർ അതിനെ പുരുഷശക്തിയുടെ അടയാളമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അതിന്റെ അഭാവമാണ് സ്ത്രീകളെ അശക്തരായി നിലനിർത്തുന്നതെന്നും അതിനാൽ തന്നെ താൻ അത് സംരക്ഷിക്കേ താണെന്നുമുള്ള ചിന്ത അവരുടെ അബോധത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു . ഇതിനെ മുൻനിർത്തിയാണ് പുരുഷകർതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ ഫ്രോയ്ഡ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

കർതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ ലക്കാനും ഈ ചിന്തയെ തന്നെയാണ് പിന്തുടരുന്നത്. എന്നാൽ ലക്കാൻ ഇവിടെ പ്രധാനമായ ഒരു മാറ്റം വരുത്തുന്നു . ലിംഗത്തിന്റെയും അധികാരത്തിന്റെയും പ്രകടനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ചിന്ത അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നത് ശരീരവിജ്ഞാനീയത്തിലല്ല, ഭാഷയിലാണ്. ഇവിടെ കർതൃത്വത്തിൽ ഫ്രോയ്ഡ് വ്യക്തമാക്കുന്ന അതേ നാടകീയ ലിംഗപക്ഷാഭേദമു . കർത്താവ് ഇവിടെയും സ്ഥിരമായ നഷ്ടത്തിന്റെയും അപൂർണ്ണതയുടെയും ആശങ്കയിൽ പുരുഷലിംഗത്തിന്റെ നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അതേ ആശങ്കയോടെ ആണ് ജീവിക്കുന്നത്. അത് എപ്പോഴും സ്ഥിരതയുള്ള ഘടനയ്ക്കായും അസ്തിത്വത്തിനായിട്ടും തിരയുകയും, അതിനെ പിന്തുടരാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും ലക്കാനെ സംബന്ധിച്ച് ഇവയെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നത് ഭാഷയിലാണ് ജീവശാസ്ത്രത്തിലല്ല.

ഫ്രോയ്ഡിനെ സംബന്ധിച്ച്, ലിംഗാക്രമത്തിന്റെ സംവിധാനമായിട്ടാണ് പുരുഷലിംഗം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്, കർതൃത്വവും അതിന്റെ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും ലിംഗം, ലൈംഗികത, ആനന്ദം, ആഗ്രഹം, അധികാരം, എന്നിവയെല്ലാം ശാശ്വതമായി പുരുഷലിംഗചിന്തയിലേക്ക് തിരിച്ചുവരുന്നത്, സ്വത്വത്തിന്റെയും ക്രമത്തിന്റെയും യുക്തിയിലാണ്; പ്രത്യേകിച്ചും, പുലിംഗ സ്ത്രീലിംഗങ്ങളുടെ നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ട അസ്തിത്വത്തിലും അധികാരവുമായുള്ള അവരുടെ സങ്കീർണ്ണമായ ബന്ധത്തിലുമാണ്. ലക്കാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭാഷ നിർവ്വചിക്കുന്ന ലിംഗഭേദം, നിലനിൽക്കുന്ന അസ്തിത്വം, ക്രമം, അർത്ഥം, യുക്തി, സത്യം എന്നിവയെല്ലാം ഫ്രോയ്ഡിന്റെ ചിന്തയിലെന്ന പോലെ തന്നെ പുരുഷപക്ഷത്ത് ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു. എങ്കിലും ഈ പ്രക്രിയയുടെ സത്തയും പ്രതീകവും ഉറപ്പും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള പുരുഷലിംഗമല്ല. ഫ്രോയ്ഡ്, കർത്താവ് തന്റെ പൂർണ്ണതയുടെയും അധികാരത്തിന്റെയും സാങ്കല്പിക പ്രതിച്ഛായ എന്ന നിലയിൽ പുരുഷലിംഗത്തിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന നിയന്ത്രണത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ, ലക്കാൻ ഭാഷാമേഖലയിലെ ആ ശ്രേഷ്ഠമായ അവസരത്തെ അയാൾ പിന്തുടരുകയാണെന്ന് കരുതുന്നു. ഈ ശ്രേഷ്ഠാവസരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത പുരുഷകർത്താവിനെ, എല്ലായ്പ്പോഴും ഭാഷാമേഖലയിലേക്ക്

ആകർഷിക്കുന്നു. തുടർച്ചയായി മാറികൊ ിരിക്കുന്നതും എന്നാൽ പൂർണ്ണവും കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു പ്രതിച്ഛായയെക്കുറിച്ചുള്ള നിരന്തരം പുതുക്കപ്പെടുന്ന പ്രതീക്ഷ, തന്റെ കര്തൃത്വത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുമെന്ന ചിന്തയിലേക്ക് കർത്താവിനെ നയിക്കുന്നു. ഫ്രോയ്ഡിനെ സംബന്ധിച്ച് സാമൂഹ്യനിയമത്തിന്റെ തന്നെ അടിത്തറയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് കുട്ടി ക ുവരുന്ന പിതാവിന്റെ ലിംഗാവയവമാണ്. ലക്കാനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാ വ്യക്തിപ്രഭാവവും, ശക്തിയും കൈവശം വയ്ക്കുന്ന പിതാവിന്റെ സൂചകമാണിത്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഫ്രോയ്ഡിന്റെ ചിന്താധാരയിലെ പുരുഷലിംഗത്തിന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത് ലക്കാന്റെ ചമാലീളവേലഎമവേല്യ എന്നാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഫ്രോയ്ഡിനെ സംബന്ധിച്ച്, അധികാരത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്, പുരുഷലിംഗത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയാണെങ്കിൽ, ലക്കാനെ സംബന്ധിച്ച്, പ്രതീകാത്മകക്രമമെന്നത് പുരുഷാധികാരമാണ്. എന്നാൽ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് പുരുഷലിംഗമല്ല. അതിന്റെ പ്രതീകമാണ്, അതായത് പുരുഷലിംഗത്തിന്റെ പ്രതീകമോ പ്രതിച്ഛായയോ ആണ് (ൂവമഹഹൗ). അതുകൊ ് തന്നെ പ്രതീകാത്മകക്രമമെന്നത് വിശദീകരിക്കപ്പെടുന്നത് പൊതുവെ ലിംഗകേന്ദ്രീകൃത ക്രമമായിട്ടാണ്.

കർതൃത്വനിർമ്മിതിയുടെ ഒരു മാതൃക പ്രദാനം ചെയ്ത ഫ്രോയ്ഡ്, കുടുംബബന്ധങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുകയും സാമൂഹ്യഇടത്തെ നിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ലിംഗസ്ഥാനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നത്. അതുകൊ ് തന്നെ ശരീരശാസ്ത്രമാണ് ആത്യന്തികമായ ലക്ഷ്യമെന്ന ചിന്തയിലേക്കും അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേരുകയും പ്രകൃതിയുടെ അനിവാര്യതയിൽ നിന്നും സ്വതസിദ്ധതയിൽ നിന്നും ലിംഗരൂപീകരണത്തെ വേർതിരിച്ചുകൊ ് അദ്ദേഹം തന്റെ കർതൃത്വചിന്ത അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനുചിതവും ദുർബലവുമായ സാമൂഹിക പ്രക്രിയയിൽ എത്തിപ്പെടുകയും അതിലൂടെ പലപ്പോഴും തെറ്റിലേക്ക് നിപതിക്കുന്ന കർത്താവ്, ന്യൂറോസിസ്, അനുചിതക്രമങ്ങൾ, മാനസിക രോഗങ്ങൾ എന്നിവയിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ലക്കാൻ, ഫ്രോയ്ഡിന്റെ ഈ മാതൃകയെ സാമാന്യവത്കരിക്കുകയും തീവ്രമാക്കുകയും ചെയ്തു. കർത്താവിന്റെ വികാസത്തിന് കുടുംബം പലവിധത്തിലും അയാളെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുെ ങ്കിലും, സ്വത്വവികാസത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്, രൂപരഹിതവും സർവ്വവ്യാപിയുമായ ഭാഷാമേഖലയാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലായിടത്തും മനുഷ്യന്റെ ഇടപെടലുകൾ, കൈമാറ്റത്തിന്റേയും മനനത്തിന്റേയും പങ്കിട്ട പ്രതീകാത്മക പ്രക്രിയയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനാൽ കർതൃത്വത്തിന്റെ ലിംഗരാഷ്ട്രീയം, മനുഷ്യസംസ്കൃതിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ സാമൂഹികപ്രക്രീയയും ഓരോ പ്രതീകാത്മകപ്രക്രീയയാണെന്ന ചിന്ത ലക്കാൻ ചിഹ്നവിജ്ഞാനീയത്തിലേക്ക് വ്യാപിപ്പിച്ചു. നമ്മളോട് തന്നെയുള്ള നമ്മുടെ ഇടപെടലിൽ പോലും, ഭാഷയുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തി, വ്യാപകമായ അന്യതാബോധത്തിന്റെ വിശാലമായ മേഖലയിലൂടെ നമ്മുടെ ആന്തരിക ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രതിച്ഛായകളുടെയും സ്വത്വങ്ങളുടെയും നാടകീയതയിലേക്കും നാം ഉൾച്ചേരുന്നു. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സ്വത്വമെന്നത് സ്വതസിദ്ധമല്ല, എല്ലായ്പ്പോഴും അത് വ്യുല്പന്നമാണ്.

സാങ്കല്പികതയിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുവരവിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് നാം രൂപപ്പെടുത്തിയ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു കർത്താവിന്റെ പ്രതിച്ഛായ ക ത്തുന്നത്. നാം ജീവിക്കേ ിവരുന്ന പ്രതീകാത്മകക്രമത്തിൽ, ഈ സാങ്കല്പിക പൂർത്തീകരണത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ടാണ് നാം നിലനിൽക്കുന്നത്. അതിനെ നേടിയെടുക്കാൻ നമ്മുടെ ആഗ്രഹം എല്ലായ്പ്പോഴും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും നാം എല്ലാവരും അഭിമുഖീകരിക്കേ തായി വരുന്ന, വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊ ് അത് എല്ലായ്പ്പോഴും നമ്മുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് തെന്നിമാറിക്കൊ ിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ നമ്മിൽത്തന്നെ പൂർണ്ണതയോ സംതൃപ്തിയോ ക ത്താനാവാത്ത ഒന്നായി കർതൃത്വത്തെ അവതരിപ്പിക്കാനാണ് ഇവിടെയെല്ലാം ലക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

കർതൃത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുവാൻ മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഭാഷയുടെയും വഴികളെ ആരായാനാണ് ലക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. മനഃശാസ്ത്രപരമായ സൃഷ്ടിയായി കർതൃത്വത്തെ അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഫ്രോയ്ഡിയൻ സങ്കൽപ്പങ്ങൾക്ക് തുടർച്ച നൽകുവാനാണ് ലക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. എന്നാൽ ഈ തുടർച്ചയിൽ ഭാഷയെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാനും, ഭാഷയുടെ സ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്തുവാനും ലക്കാന് കഴിഞ്ഞു. “ലക്കാന്റെ തന്നെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അബോധം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഭാഷ പോലെ ഘടനാത്മകമായാണ്.”(ഘമരമി, 1981: 203) കർതൃത്വം സ്വയം നിർമ്മിതവും സ്വയാധികാരമുള്ളതുമാണെന്ന പരമ്പരാഗത ചിന്താഗതിയെ, മനഃശാസ്ത്രവിശകലനത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി പൊളിച്ചെഴുതാൻ ശ്രമിച്ച ഫ്രോയ്ഡിന്റെ ചിന്താധാരകളെ കർതൃത്വരൂപീകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളിലും ലക്കാൻ പിന്തുടരുന്നു. കർത്താവ് എന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ അപരന്റെ വ്യവഹാരമാണെന്നും, അവന്റെ നോട്ടത്തിലൂടെയാണ് കർതൃത്വരൂപീകരണം സാധ്യമാക്കുന്നതെന്നും സ്ഥാപിക്കാനും ലക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കർതൃത്വരൂപീകരണത്തിൽ ഭാഷയുടെ സ്ഥാനവും അപരന്റെ ഇടപെടലുകളും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മനോവിശകലനത്തിന്റെയും വഴികളിലൂടെ അപഗ്രഥിക്കുവാനും അവതരിപ്പിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിനാലാണ് കർതൃത്വസിദ്ധാന്തത്തിൽ ലക്കാന്റെ സ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത്.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഘമരമി, ഖമരൂൗലെ. “ഠവല ടലാശിമൃ ീ ഖമരൂൗലെ ഘമരമി, ആീീസ തക: ഠവല എീൗ എൗിറമാലിമേഹ ഇീിരലുേ ീള ജ്യരവീമിമഹ്യശെ”, അഹമി ടവലൃശറമി (ൃമിെ.), ചീൃീി, ചലം ്യീൃസ, 1981.
2. ഘമരമി, ഖമരൂൗലെ. “ഠവല ടലാശിമൃ ീള ഖമരൂൗലെ ഘമരമി ആീീസ ക: എൃലൗറ’െ ജമുലൃ ീി ഠലരവിശൂൗല”, *1953–1954*, ഋറശലേറ. ഖീവി എീൃലലെ്യ, ചലം ്യീൃസ: ചീൃീി, 1991 മ.

3. ഘമരമി, ഖമരൂൗലല. “ഠവല ടലാശിമൃ ീള ഖമരൂൗലല ഘമരമി ആീീസ കക: ഠവല ജൗഴീ ശി എൃലൗേ’െ ഠവലീൃ്യ മിറ ശി വേലഠലരവിശൂൗല ീള ജ്യരവീമിമഹ്യശെ”, 1954—1955, ൃേമി. ട്യഹ്മിമ ഠീാമലെഹഹശ, ചലം ഥീൃസ: ചീൃീി. 1991 യ.

4. ഘമരമി, ഖമരൂൗലല.”ഠവല ടലാശിമൃ ീള ഖമരൂൗലല ഘമരമി ആീീസ ഢകക: ഠവല ഋവേശരെ ീള ജ്യരവീമിമഹ്യശെ”,*1959—1960*, ൃേമി. ഉലിിശെ ജീൃലേൃ, ചലം ഥീൃസ: ചീൃീി, 1997.

5. ങമിളെശലഹറ, ചശരസ . “ടൗയഷലരശേ്ശ്യേ: ഠവലീൃശലെ ീള വേല ടലഹള ളീൃാ എൃലൗറ ീ ഒമൃമംമ്യ”,

അഹഹലി മിറ ഡിംശി, അൗെൃേമഹശമ, 2000.

6. ഒമഹഹ, ഉീിമഹറ, ഋ. “ടൗയഷലരശേ്ശ്യേ”, ഞീൗഹേലറഴല, ചലംഷീൃസ, 2004.